

doel te bereiken, uwe toevlucht neemt tot de virgula mercurialis."

— „Wat moet ik daaronder verstaan?"

— „Hetgeen ik bedoel is dit."

En opstaande kreeg meester Franciscus uit den hoek van het vertrek een stok van een hazelnotenstruik, die aan het bovendeinde in twee takken uitgroeide was, welke afgesneden waren, zoodat dit gedeelte eenigszins geleek op een stervork. De stok was in zijn geheel ongeveer een meter lang.

— „Deze virgula mercurialis, dien men voor een gewonen stok van eenigszins bijzonder maaksel zou beschouwen, bezit eene wonderbare kracht. Het is een tak van een hazelaar te middernacht bij volle maan aan een kruisweg afgesneden, onder het uitspreken der formulieren, daartoe door den scherpzinnigen en nooit genoeg te prijzen Nostradamus ontdekt.

Gij begrijpt, jonge man, dat alle noodige gegevens daartoe zich niet zoo heel gemakkelijk eenigen; het is mij echter gelukt in dit voorwerp eene tooverroede machtig te worden, waaraan niets ontbreekt en die ik u wil toevertrouwen in de vaste hoop, dat gij haar zult terugbrengen wanneer gij haar hebt gebruikt. Deze staf in het donker in uwe kamer van u geslingerd, zal u, wanneer het daar licht geworden zal zijn, de richting aanwijzen, waarheen gij u wenden moet om uw fortuin tegemoet te treden.

„Thans is deze zitting afgelopen, nu komen de belangen van anderen aan de beurt. Ga heen in vrede!"

Adolf Brands vertrok met zijn tooverstaf, niet wetende wat hij denken moest van al den bombast, dien hij had aangehoord, of van den man, welke dezen had uitgekraamd.

Groot was zijne verbazing, toen hij bij het verlaten van het huis des wonderdokters Anna van den Oever ontmoette, die met hetzelfde doel hetzelfde middel wilde aanwenden.

Het kwam al spoedig tot eene verklaring. De goede David had met veel talent voor deze samenkomst gezorgd, en beiden waren er hem hoogst dankbaar voor.

Het spreekt vanzelf, dat de gelieven zich deze zeldzame gelegenheid ten nutte maakten en door hernieuwing van beloften en het beramen van allerlei plannen elkander troostten en sterkten.

(Wordt vervolgd.)

De jonge visscher,

— DOOR

W. METS Tz.

Niet ver van een visschersdorp, aan de Jutische kust, worden dagelijks aan het strand, in zoogenaamde kreeften- of krabbenvallen, tal van zulke zeebewoners gevangen.

Dewijl daar ter plaatsen de vangst gewoonlijk eer zuinig dan bevredigend is, houden zich in hoofdzaak knapen en ouden van dagen met deze visscherij bezig.

Hans, de veertienjarige zoon eener visschersweduwe, nam onder de kreeftenvisschers eene voorname plaats in.

Evenwel beviel hem dit werk volstrekt niet en koesterde hij geen grooter wensch, dan als scheepsjongen te worden geplaatst op een der visschersvaartuigen, die zoo ver van de kust zeilden, dat zij geheel uit het oog verdwenen.

Dagen en weken bleven die vaartuigen soms weg, en als zij dan weerkeerden, voerden zij groote hoeveelheden van de schoonste visschen aan, die meestal tegen hooge prijzen van de hand gingen.

Meermalen had Hans reeds zijn verlangen te kennen gegeven aan zijne moeder.

Zij bleef evenwel steeds even onverzettelijk om het verlangen van den kloeken knaap in te willigen.

„De zee zou mij ook u ontnemen," sprak ze dan beangst, „even als zij je vader en je beide oudste broeders heeft verzwolgen."

Hans poogde dan wel hare vrees weg te redeneeren, door te zeggen dat hem aan wal even zoo goed een onheil zou kunnen treffen als op zee, doch al wat hij ook tegen hare bezwaren inbracht, het mocht niets baten.

Eenmaal, na een hevigen storm, toen hij weer aan 't strand kwam, vond hij vele van zijne kreeftenvallen zwaar beschadigd, terwijl ook een aantal was weggeslagen.

Ook vóór dien storm was de vangst reeds vele dagen achtereen zeer ongunstig geweest.

Verdrietig aanschouwde de knaap de vernieling en morde opnieuw over zijn lot, dat hem dwong aan het zeestrand een ellendig bestaan voort te slepen.

't Scheen hem toe, als hij zijne oogen liet rondwaren over de onmetelijke golvende vlakten voor zich, dat een geheime stem hem uit zee toeriep: „Kom hier, kom naar de zee; hier is je plaats!"

Sterker en sterker werd het verlangen van Hans om aan die roepstem gehoor te geven.

Daar kreeg hij een denkbeeld, en een glimlach verhelderde voor een oogenblik zijn betrokken gelaat.

„Ja,” zei de knaap bij zich zelve, „ja, oom Jurgen zal er misschien wel weg op weten; ik moet hem maar dadelijk opzoeken.”

Aanstands was zijn besluit genomen en stapte Hans voort naar eene andere visschersplaats, die ongeveer vier uren verwijderd lag van zijne woonplaats.

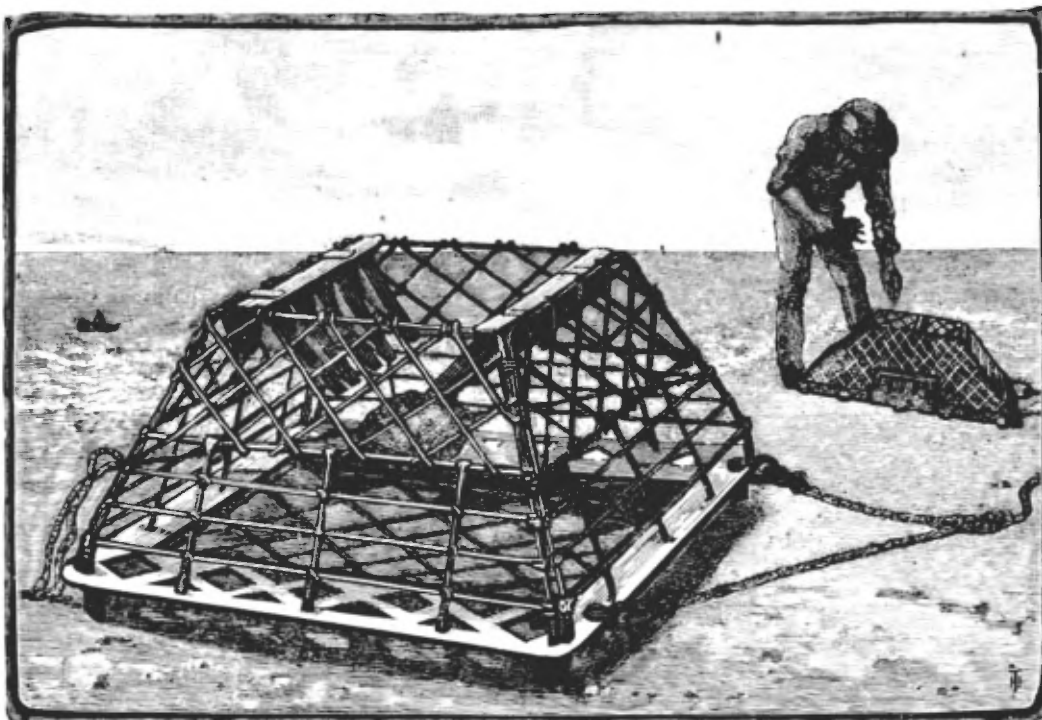
Een der visschersbooten van die plaats werd gevoerd door Hans' oom, Jurgen genaamd, een broeder zijner moeder.

In den namiddag verscheen oom Jurgen en hij wenschte nu een hartelijk woordje met zijn zuster te wisselen.

„Zuster,” begon hij, na de eerste begroeting; „zuster, ik kwam eens een beetje praten over Hans.”

— „Over Hans?” — vroeg zij eenigszins verbaasd.

„Ja. Ik vind het zonden en jammer, dat zoo'n flinke, gezonde knaap hier aan wal moet lanterfant en zijn tijd vermorsen met het visschen naar krabben en kreeften. Dat werken met de kreeftenval is 'n karweitje voor oude afgeseefde menschen, die op zee niets meer kunnen utruchten, maar voor zoo'n kloeken jongen als jou Hans noem ik 't schandelijk.”

vond hij vele van zijne kreeftenvallen zwaar beschadigd. Bladz. 236 kol 2.

Hij trof het goed; oom Jurgen was pas binnengeloopen en had de vangst ontscheept, waarvoor hij eene goede som had ontvangen.

De visscher begroette zijn neef niet alleen recht hartelijk, maar moedigde den knaap, nadat hij diens verlangen had vernomen, aan om bij zijn besluit te volharpen.

Oom Jurgen zou des Zondags een bezoek aan zijne zuster komen brengen, en dan beproeven hare toestemming te verkrijgen, dat Hans bij hem aan boord zou komen als scheepjongen.

Met verlangen verbeeldde de jonge kreeftenvischer het tijdstip, dat oom zou verschijnen.

Eindelijk was de Zondag gekomen.

„Zoo! en wat zou jij dan met hem willen?”

„Ik? Wel ik zou hem aan boord nemen, om er een even knappen visscher van te maken als zijn vader eenmaal was.”

— „Om misschien even ellendig in zee om te komen als zijn vader en zijne twee oudste broeders,” hernam ze met een zucht.

„Och, kom, zuster, wees verstandig! Heb ik ook niet mijn vader op zee verloren?”

— „Jawel, maar dat was een oud man.”

„Maar mijn vrouws broeder en neef, waren toch niet oud, hé, toen zij door 't omslaan van hun vaartuig bij Doggersbank 't leven verloren.”

— „Dat moge zoo zijn, maar ik heb geen lust

Hans naar zee te zenden. Hij moge hier weinig verdienen, ik zelf ben guldank ook nog in staat met het boeten van notten en ander werk er zooveel bij te winnen, dat wij zelfs in den winter geen gebrek behoeven te lijden."

"Maar je moet ook aan de toekomst van je jongen denken!"

"Zeker, dat doe ik ook, en dit is juist een reden te meer om hem niet naar zee te laten gaan."

"Dan moet ik zeggen dat je zijn toekomst al heel slecht begrijpt. En wat je vrees betreft voor het verongelukkig van je jongen op zee, daarmede overdrijf je stellig. Bovendien acht ik 't beter als 'n nuttige kerel te sterven, dan als 'n doorniet of loepindeweg te leven."

Nog wel een uur duurde het onderhoud.

Hans moeder opperde voortdurend bedenkingen, doch oom Jurgen bleef niet in gebreken haar te woord te staan.

Langzamerhand werden hare tegenwerpingen en bedenkingen minder, zoodat zij ten slotte er in toestemde, dat de jongen gedurende eens maand met oom Jurgen naar zee zou gaan.

De stoere visscher stelde zich gedurende dien tijd aansprakelijk voor den jongen.

Reeds den volgenden dag toog Hans naar boord van het visschersvaartuig, na een hartelijk afscheid van zijne moeder te hebben genomen.

Met betraande blikken zag zij haren eenigen zoon na, en toen hij voor haar oog tusschen de duinen verdwenen was, sloot zij haar venster, knielde in vrouwen ootmoed neer en bad lang en innig voor het behoud van den jongen visscher.

Welgemoed en vroolijk kwam Hans aan boord en dobberde eenige uren later op de groote, onafzienbare zee.

't Leven stond hem aanvankelijk best aan en hij twijfelde niet of 't zou ook wel verder zoo gaan.

Met diepe teugten ademde hij de frische zee-lucht in.

Reeds lang was geen land meer te zien en de avond begon te vallen.

Zoodra 't genoegzaam duister geworden was, moest de beug over boord, waarmede beproefd zou worden kabeljauw en long te vangen.

Deze visch moest vervolgens schoongemaakt en

in vaten gezouten worden, om later in den handel te worden gebracht als z. g. gezouten visch.

De beug bestaat uit eettelijke lijnen, waaraan snoeren met hookeu zijn bevestigd. Aan de hookeu wordt haring of andere visch bevestigd, om als aas te dienen.

Aan de einden der beuglijnen zijn tonnetjes bevestigd, waarvan sommige met vlaggetjes zijn getooid. Zulke tonnetjes worden ook wel bootjes of bralis genaamd.

Zoodra een genoegzaam aantal beuglijnen zijn uitgevierd of *geschoten*, zooals de visschersterm luidt, beproeft men de lijnen in te zeilen of in te halen. Meermalen levert de beugvisscherij bij maneschijn de beste vangst op.

Daarom wachtte ook schipper Jurgen totdat de maan opgekomen was, alvorens de beug te schieten.

Dat schieten van de beug moet met groot beleid plaats hebben, omdat de visschers anders gevaar loopen, dat een of meerdere hoeken in hunne kleederen vasthaken. Geschiedt dit en heeft men niet aanstonds een mes bij de hand om de beuglijn door te snijden, dan wordt de visscher, in wiens kleederen de hoeken zijn vastgeloopen, onvermijdelijk mee over boord gesleurd.

Reeds eenige malen had Jurgen zijn neef op zij geschoven en hem eindelijk gelast zich naar het voordek te begeven, om daar eenige werkzaamheden te verrichten. De

knaap was echter zoo nieuwsgierig, om te zien hoe het beugvisschen in zijn werk ging, dat hij eenige minuten later weer vlak achter zijn oom stond.

De visscher was zoo druk bezig met het schieten van de beug, dat hij den knaap niet opmerkte.

Eensklaps drong een luide gil hem in 't oor, en voor hij een hand kon uitsteken, om naar den jongen te grijpen, was Hans in de diepte verdwenen. De bejaarde schipper stond een oogwenk als door den bliksem getroffen, maar herkwog aanstonds weer zijne tegenwoordigheid van geest.

IJlings gaf hij last de zeilen te hijschen en beproefde men de beug weer in te zeilen. 't Duurde echter vrij lang eer men daarmede gereed was, want door 't overhaast werken liep alles onklaar.

Nadat men ongeveer tien minuten bezig ge-

levert deze visscherij bij maneschijn de beste vangst op.
Bladz. 238 kol. 2.

weest was, haalden de visschers een afgesneden lijn binnen boord, waaraan de boei ontbrak.

Vermoedelijk had de knaap de lijn doorgesneden, met het doel, aan de boei hangende, 't hoofd boven water te kunnen houden.

Op dit vermoeden zeilde het vaartuig den ganschen nacht op hetzelfde terrein rond, in de hoop den kleinen drenkeling nog levend te zullen vinden.

Helaas, alles was vruchteloos!

Arme moeder, arme oom Jurgen!

De stoeren visscher, die zich niet herinneren kon ooit geschreid te hebben, kon zich niet langer meester blijven en vergoot bittere tranen.

Wat zou hij aan zijne zuster zeggen, als zij hem naar haren lieveling vroeg, naar den kloeken knaap, haar vreugde en lust.

Dit denkbeeld stemde hem nameloos weemoedig en zijne makkers poogden vruchteloos hem tot bedaren te brengen.

Den volgenden morgen voorapelde de lucht een storm, die even plotseling als hevig uit het Noorden opstak.

Het verder onderzoek naar den vermiste moest daardoor niet alleen worden opgegeven, doch dwong tevens de visschers om voor eigen lijfsbehoud een veilige haven op te zoeken.

Jurgen scheen oog nog oor voor het dreigend gevaar te hebben.

Hij gaf geen enkel bevel, zoodat de overige manschap op eigen gezag de zeilen ging reven en koers zette naar de Jutsche kust.

(Slot volgt.)

IN DE LEEUWEN-APOTHEEK.

Uit het Duitsch,

DOOR

D. VAN DER PLAS.

De sentiment va vite en voiture," — dat ondervond ook een jonge man, die uit een achterhoek van Pruisen, uit een klein stadje, kwam, welks naam wij misschien weleens vernomen hebben, maar dan waarschijnlijk alleen uit een aardrijkskundig handboek. De jonge man had namelijk van Berlijn af een rijzig, jong meisje tot reisgezellin, met wie hij recht gezellig en vertrouwlijk kon babbelen, daar zij niets van de terugstootende stijfheid toonde te bezitten, welke onze reiziger gewoon was te ondervinden van de jonge dames in het land zijner inwoning.

Zij was eene echte dochter van de Rijnstrecken: onbevangen en vrij, en toch gevoelig en deelnemend.

Haar vader, zoo vertelde zij, leefde in eene der grootste steden aan den schoonen Duitschen stroom en had haar naar Berlijn laten reizen om eene geliefde kostschoolvriendin, die sedert een jaar gehuwd was, te bezoeken — en nu keerde zij terug en verheugde zich toch, ondanks al de heerlijkheden van Berlijn, weer naar huis te gaan en juist bijtijds nog om in den schoonen herfst deel te kunnen nemen aan het binnenbrengen van den oogst.

Verder naar boven aan den Rijn, aan de Ahr, dat prachtige, romantische stroompje met zijne rotsen en zijne burchten — dat was toch, dacht zij, eene andere wereld als de trottoirs van de stoffige Frederikstraat of „Onder de linden" en de geblaseerde, geestige menschen uit de hoofdstad. En dan babbelde zij zoo levendig en vroolijk over de schouwburgen, die zij bezocht had; zij was nog zoo geheel onder den indruk van hetgeen zij in de opera gezien had en zij besloot nu ook haar verdrietigen, eenzeelvigen papa, die nooit naar de opera ging, te zullen dwingen in Keulen de eerstvolgende voorstelling der „Afrikanerin" met haar bij te wonen.....

„Is uw papa zoo menschenschuw?" vroeg haar reisgenoot.

„Menschenschuw? Och neen, dat juist niet"...

„Dus een verachter van de kunst!"

„Ook dat niet — hij hoort zoo gaarne, dat ik hem 's avonds, als hij uit de sociëteit teruggekeerd is, een weinig op de piano speel... ik zing ook een weinig en dat mag hij zóó graag, dat daarbij zijn goedig, maar somber gelaat geheel opklaart; hij is wel wat zwaarmoedig en wantrouwig van natuur, — hij heeft eene harde jeugd doorleefd, — zijne ouders waren arm; veel broeders en zusters waren er en eene groote menigte verarmde verwanten, die, zooals hij zegt, tot niets in staat waren, — wat hij geworden is, is hij door zichzelf, heeft hij slechts na langdurig strijden en het overwinnen van groote moeilijkheden verkregen, die goede, beste, knorrige papa, — en zoo iets maakt de menschen in hun ouderdom ernstig en — een weinig hardvochtig... geloofge het ook niet?"

„O, zeker, zeker," antwoordde de jonge man, en vertelde toen, dat hij dit zooveel te beter beoordeelen kon, omdat het zijn vader evenzoo was gegaan, en hijzelf ook reeds zijn strijd met de zorgen des levens gestreden had en dat hij waarschijnlijk mooi op weg zou zijn zulk een hypochondrist te worden, zoo zich kortelings de fortuin niet had gekeerd en hem eene zorgeloze toekomst gewaarborgd...

„Gij een hypochondrist?" lachte het jonge meisje.

Hij wenschte nu tegenover Arendsen volstrekt niet in dezelfde fout te vervallen en zeide daarom zoo hartlijk mogelijk:

— „Help mij den schurk betrappen, dan zal ik uw salaris aanzienlijk verhoogen.”

Arendsen was opgetogen van vreugde en hij stelde zich reeds met eindeloos genot het genoegen voor, dat zijne vrouw daardoor zou smaken.

Maar hoe zou de schurk te betrappen zijn?

— „Mij dunkt, mijnheer,” zeide hij zonder in zijne vreugde op van den Oever's ongemeen gul aanbod daadlijk te antwoorden, „dat wij Wiedhof op de proef moeten stellen, door hem, zooals tot nog toe zelden, maar toch enkele malen gebeurde, alleen op het kantoor te laten. En daarbij moet er gelegenheid bestaan hem te bespieden.”

— „Daar zullen wij voor zorgen,” antwoordde van den Oever. „Reeds morgen zullen wij onze maatregelen nemen. Ik zal onder voorwendsel van ongesteldheid mijne kamer houden, gij zendt den jongsten klerk met eene boodschap weg, waartoe hij een geruimen tijd noodig heeft, en gaat dan zelf heen onder voorgeven, dat gij een paar uren zult wegblijven; dan komt gij de tuindeur weder binnen, opdat wij hem gezamenlijk kunnen bespieden en op het rechte oogenblik zal ik hem wel weten te verrassen.”

Nadat nog een en ander meer in bijzonderheden was vastgesteld, scheidden patroon en bediende met een hartlijken handdruk.

— „Wat was er voor bizonders op het kantoor?” vroeg Arendsen's vrouw toen hij, alweder verkleumd thuiskwam.

— „Eene kolossale smokkelarij ontdekt, vrouwtje,” zei de boekhouder met een geheimzinnig lachje.

Hij wilde haar het volle genoegen voor later niet bederven.

— „Is 't anders niet, — ik dacht dat er heel wat raars was.”

— „Nu, 't kan nog drukte genoeg op 't kantoor geven,” antwoordde Arendsen en leidde 't gesprek op iets anders. *(Wordt vervolgd.)*

De jonge visscher,

DOOR

W. METS Tz.

(Vervolg en slot van blad. 239.)

De moeder van den visschersknaap had dien nacht een bangen droom gehad. Zij had

haar zoon in de golven zien worstelen, met een angstig gelaat de handen tot haar zien opheffen, en toen was zij met een luiden gil ontwaakt.

Eenige uren later schrikte de storm haar op. Reeds vele uren te voren had de zee door 'n dof gebrom aan het strand, de naderende weersverandering aangekondigd.

't Hart kromp der moeder van bange vrees, telkens als een woeste windvlaag het hutje deed schudden en kraken.

Het onheilsPELLEND geraas der zee was in een machtig gedonder overgegaan.

In de duinen werden wolken van fijn zand opgezweept, die alle uitzicht naar buiten onmogelijk maakten.

't Was noodweer.

De kustbewoners, anders kalm te midden der vreeslijkste stormen, waren nu in angstige spanning.

De geheele visschersvloot toch bevond zich op zee. De ontzettende storm was zoo plotseling opgekomen, als dit maar zeer zelden geschiedt.

Velen spoedden zich, ondanks het noodweer, naar het strand.

Ook de moeder van den visschersknaap trotselde den storm en richtte hare schreden naar de plaats, waar Jurgen's vaartuij tehuis behoorde.

Noch de regen van fijn zand, die haar 't gelaat geeselde, noch de woeste rukwinden, die haar het ademen nu en dan schenen te beletten, waren in staat haar van haar voornemen af te brengen.

Het gold haren Hans.

O, als die bange droom van 's nachts eens werkelijkheid mocht zijn!

Zij durfde er nauwelijks aan te denken, en toch drong zich het wreede denkbeeld telkens en telkens meer aan haar op.

Na een bangen tocht van zes uren, had zij den weg, die anders vier uren vorderde, afgelegd.

Vele vaartuigen waren reeds binnengeloopt, de meesten met groote schade.

't Vaartuij van Jurgen was er nog niet.

De visschersboot streed een bangen strijd.

Jurgen, anders zoo oplettend en vol zeemanschap, scheen nu in een staat van verdooving te verkeer.

Telkens moest de bemanning hem toeroepen op te loeven of af te houden, ten einde gevaarlijke klippen en zandbanken, waar de branding huizenhoog bergen van schuim deed ontstaan, mis te varen.

Eindelijk had een der kloekste visschers hem het roer ontnomen en lijdelijk had hij het toegelaten.

't Gevaarlijkste werk kwam nog aan, dat was het veilig binnenloopen in de haven.

Ook dit gelukte en met luid gefluich werden de visschers begroet door hunne betrekkingen en vrienden.

Jurgen, die als wezenloos tegen het gangspil had gestaan, tuurde bij het gejubel, als uit een diepen slaap gewekt, om zich heen.

Daar herkende hij tusschen de menigte, die langs de kade wind en weer trotseerde, zijne zuster.

Toen hij haar zag, besepte hij eensklaps de koude werkelijkheid, en voelde hij weer de tranen langs 't verweerd gelaat biggelen.

Het visschersvaartuig werd vastgemeerd.

Jurgen ging naar omlaag; hij wist niet wat hij zou zeggen, als zijne zuster naar haar zoon zou vragen.

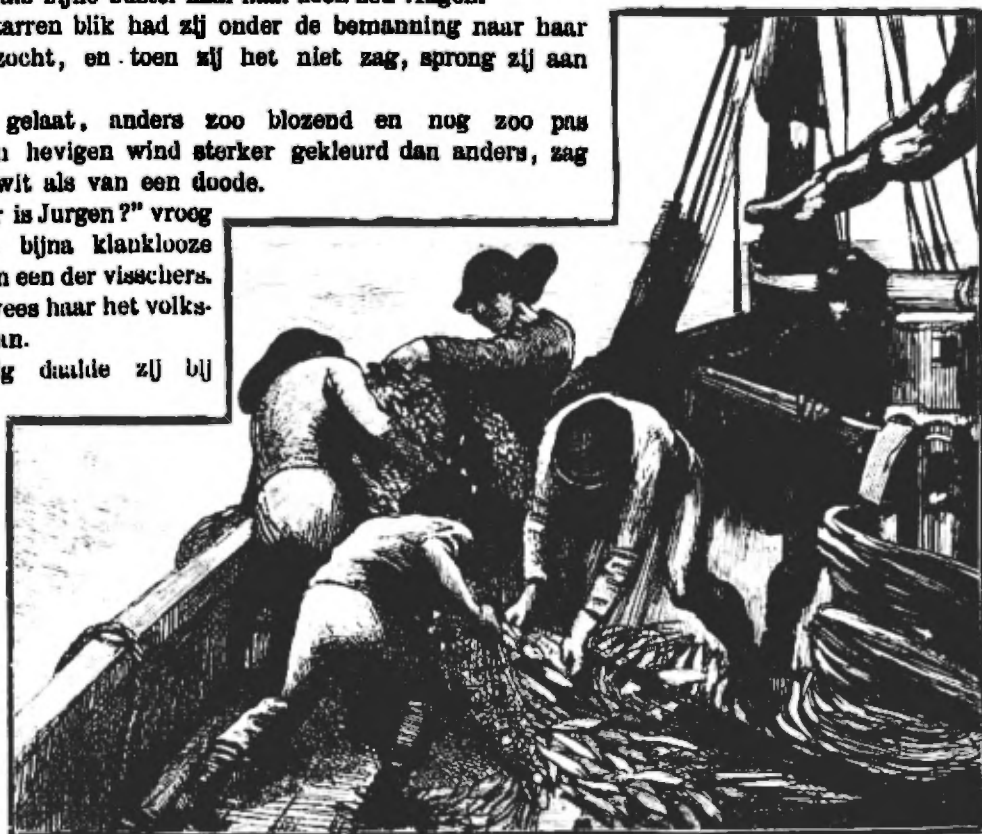
Met starren blik had zij onder de bemanning naar haar kind gezocht, en toen zij het niet zag, sprong zij aan boord.

Haar gelaat, anders zoo blozend en nog zoo pas door den hevigen wind sterker gekleurd dan anders, zag nu zoo wit als van een doode.

„Waar is Jurgen?” vroeg zij met bijna klanklooze stem aan een der visschers.

Men wees haar het volkslogies aan.

Huistig daalde zij bij

en langzaam begon men het net op te draaien. Bladz. 244 kol 2.

de trap af.

Toen zij Jurgen gewaar werd, die schuchter als een kind in een hoek zat, met de handen voor 't gelaat, voegde zij hem op doffen toon toe: „Waar is Hans?”

De visscher kon niet antwoorden; hij snikte.

„O God, is Hans dood?” gilte zij.

Jurgen knikte bevestigend.

„Verdronken?” jammerde de arme moeder.

— „Ja,” — nokte de visscher en met een door-dringenden kreet zonk de zwaarbeproefde weduwe ineen.

Jurgen kon slechts schreien. Hij gevoelde 't,

dat hij nooit zoo sterk bij haar had moeten aandrigen om den jongen zijn zin te geven en hem weer naar zee te laten gaan.

De visschers kwamen omlaag, namen de bewusteloze vrouw op en droegen haar naar Jurgen's woning.

Het geheele visschersdorp had innig medelijden met de arme visschersfamilie, en allen, die den kloeken visschersknaap kenden, betreurden het treurig uiteinde van Hans, den kreeftenvisscher.

Op denzelfden avond, waarop het noodlottig voorval had plaats gevonden, was een engelsche

kotter van Grimsby met de vischvangst bezig.

Dit vaartuig sleepte het trawlnet, op ongeveer een paar duizend vadem beneden wind, van het deensche scheepje.

Toen de maan een weinig boven den horizon verrees, besloot de Engelschman het net te lichten.

De reepen werden om het windas of gangspil gelegd, en langzaam begon men het net op te draaien.

Eindelijk, even na middernacht, kwam het aan boord, en bevatte eene goede hoeveelheid van allerlei visch.

Terwijl twee der visschers den zak, of het

achterste gedeelte van het net, over de verschan-
sing wilden halen, zagen zij dat vlak langs boord
een brail dreef.

Juist liet de maan tusschen de wolken door
haar schijnsel vrij over de golven spelen.

„Zie eens, Tom,” riep Jack, de andere vis-
scher, „’t is of er een lijk aan die brail hangt.”

— „Dam,
ja!” hernam
de ander,
greep op
hetzelfde
oogenblik
een scheeps-
haak en
sloeg deze
aan het
boeitje vast.
Met moeite
werd het
omhoog ge-
trokken,
dewijl er
een schijn-
baar leven-
looze knaap
onder hing,
die met een
stuk beug-
lijn onder de
arme door,
aan het
brailtje was
bevestigd.
’t Was de
ongelukkige
deensche
visschers-
knaap.
De Engel-
schen,

anders zoo dikwerf een
schrik voor hunne buiten-
landsche vakgenooten, werden
aanstonds door ’t grootste
mededoogen voor den armen
vreemdeling bevangen.

Terstond werden de klee-
deren van den knaap losge-
maakt en deed men alle pogingen om de levens-
geesten bij den drenkeling op te wekken.

Onvermoeid gingen de engelsche visschers ge-
durende een uur met hunne pogingen voort.

Eerst toen ontdekten zij eenig teeken van leven
bij den knaap.

Zij verpleegden den jongen visscher op de liefde-

rijkste wijze, zetten de zeilen bij en koersten in
westelijke richting, om het hospitaalschip op te
zoeken, dat zij nog ’s morgens hadden gezien.

Zulk een hospitaalschip bevindt zich bijna voort-
durend onder de engelsche visschersvaartuigen,
die bij duizenden de Noordzee bevaren.

Men heeft dan altijd hulp bij de hand, indien

aan boord
zieken ko-
men, of per-
sonen ver-
wond ge-
raken.

De meeste
reeders van
engelsche
visschers-
kotters
toch hebben
de bepaling
vastgesteld,
dat de vaar-
tuigen niet
dan in den
uitersten
nood, zes
weken na
het vertrek,
mogen bin-
nenloopen.

De vangst
wordt van
tijd tot tijd
op de trans-
portstoom-
booten over-
gegeven,
die er niet
den meesten
spoed mede
naar de
marktste-
den stoo-
men.

Ook om
die reden
haastten
zich de En-
gelsche vis-
schers door wie Hans was opgenomen, den knaap
aan boord van het hospitaalschip over te geven.

Juist toen men, bij ’t krieken van den dag,
het hospitaalschip in het gezicht kreeg, begon

de storm op te steken, die ’t voor alle visschers
noodzaaklijk maakte om op eigen veiligheid be-
dacht te zijn.

en steevende, vlak voor den wind zeilende snel naar binnen.

Bladz. 245 kol 1.

Er kon geen sprake meer zijn van het schip te naderen. De stormzeilen werden bijgezet, de kotter onder den wind gebracht, en zoo moest, met den kop op zee, den storm worden afgetouwd.

Immiddels werd de vreemde visschersknaap niet vergeten. Men had Hans in eene kooi gelegd, met heete kruiken aan de voeten en in de zijden.

Eerst vele uren nadat hij werd opgenomen, opende hij flauw even de oogen. Tot spreken was hij echter volstrekt niet in staat.

Zijne redders brachten hem eene kom met warme koffie, waarin eenige whisky was gedaan, aan de lippen.

Hans dronk met groote moeite een paar teugjes, die hem blijkbaar verkwikten. Van tijd tot tijd werd hem zoo eenige lavenis toegediend.

Den volgenden dag was hij in staat even zijne kooi te verlaten en eenig voedsel te gebruiken. 't Viel hem nochtans te moeilijk eenige woorden te spreken.

't Was hem alsof zijne tong verlamd was. En al had hij kunnen spreken, toch zouden de Engelschen hem niet hebben verstaan, evenmin als hij hen verstond.

De storm, die even plotseling scheen te bedaren als hij opgekomen was, had reeds op het midden van den dag opgehouden te woeden en plaats gemaakt voor eene matige topzelskoelte.

Tegen den avond, ontmoette de engelsche kotter eene kleine visschersboot, die ter garnalenvangst was uitgezeild.

Deze werd gepraaid en men zette Hans aan boord, terwijl aan de garnalenvisschers werd verzocht te zorgen, dat de drenkeling in het hospitaal kwam.

Aanstands staakte de boot het visschen, zette alle zeilen bij en stevende, vlak voor den wind zeilende, snel naar binnen.

Hans, die nog altijd niet in staat was tot spreken en ook bijna niet kon loopen, werd na aankomst door de Engelschen opgebeurd en naar het hospitaal gedragen. Zijn krachtig gestel kwam der uitmuntende verzorging goed te hulp.

Ongeveer eene week nadat Hans opgenomen was geworden, had hij 't gebruik van zijne ledematen weer vrijwel terug.

Ook was hij in staat weer te spreken. Men ontbood den deenschen consul, die met groote belangstelling kennis nam van al wat den visschersknaap was weervaren. Het geheele verhaal werd nauwkeurig te boek gesteld, waarna de consul onverwijld een brief richtte tot den burgemeester van het visschersdorp, waar Hans tehuis behoorde.

Oom Jurgen was sedert het verongelukken van zijn neef nog niet weer naar zee geweest, en

Hans's moeder doolde dag aan dag langs het strand.

Daar eischte zij op bevelenden toon haar kind van de golven terug.

Nu eens klonk haar stem smeekend, dan weer luidde zij dreigend.

Uren achtereen kon zij over de wijde, onafzienbare wateren zitten uren, zonder de lippen te bewegen.

Terwijl zij, ongeveer een paar weken na de ramp die haar getroffen had, weer aan het strand zwierf en over de golven in de verte staarde, naderde haar de burgemeester, vergezeld van haar broeder.

Zoo voorzichtig mogelijk deelde de burgemeester haar de even blijde als onverwachte tijding mede.

Zij scheen hem eerst niet te begrijpen. Einde-lijk begon zij te schaterlachen en eene poos later hevig te snikken, terwijl zij uitriep: „Zou 't dan toch waar zijn! O God, ik dank u!”

De burgemeester, die Jurgen den brief van den deenschen consul had ter hand gesteld, verwijderde zich langzaam en liet broeder en zuster alleen.

Hadden zij eerst tranen van smart en weemoed vergoten, thans vloeden zij weldadiger, want het waren tranen van innige dankbaarheid en zoete vreugde.

Enige dagen later kwam Hans in zijne geboorteplaats terug. Moeder en zoon zonken elkaar in de armen en hielden elkander zoo vast, alsof zij vreesden weder zoo wreed te zullen worden gescheiden.

Oom Jurgen scheen 't heel warm te hebben, omdat hij maar onophoudelijk met den zakdoek 't gelaat afwischte.

Ook de dorpelingen deelden in de vreugde der visschersfamilie en gaven door luid gebel uiting aan hunne blijdschap.

De terugkeer van den jongen visscher in zijn dorp was voor hen een triomftocht.

IN DE LEEUWEN-APOTHEEK.

— ~~303~~ —

Uit het Duitsch,

HOOR

D. VAN DER PLAS.

(Vervolg van bladz. 240.)

Voór de marmoren toonbank stonden een paar geduldig wachtende menschen en achter deze een vlug, sluw uitziend jongmensch, wiens